

Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges at arbejde for, at erhvervsfangers fangst på narhvaler, hvidhvaler og isbjørne i månederne december og januar ikke skal tælle med i de udmeldte kvoter for de nævnte dyrearter.

(Medlem af Inatsisartut Karl-Kristian Kruse, Siumut)

FM 2019/221: Forslag til Inatsisartutbeslutning om, at Naalakkersuisut pålægges til FM2020 at undersøge mulighederne for samt hvilke tiltag der skal til for at ophæve kvotering af fangst dyr ved Avanersuaq og Ittoqqortoormiit om narhvaler, hvidhvaler, hvalros og isbjørne.

(Medlem af Inatsisartut Jens Napätôk', Partii Naleraq)

Disse to forslag med interessant formal og som vi konstant skal debattere og undersøge, er meget værdifulde for fangere og for identiteten af landets befolkning. Inuit Ataqatigiit takker de to forslagsstillere. Vi har en interesse i, at løbende at foretage vurdering af fangsten af vores levende ressourcer foregår på et bæredygtigt grundland samt at det skal sikres, at fangerne skal have en optimeret udnyttelse af byttedyr samt at de også altid skal have fangst dyr at jage.

Derfor er det vigtigt at man undersøger, om man i nogle af årets måneder kan lukke for jagt af nogle af fangst dyrene.

Vi skal bevare bæredygtig forvaltning af vores levende ressourcer for at sikre samfundets ressourcer i fremtiden. Ordet bæredygtig bringer hverken fiskeren eller fangeren i fare. Vi har som et folk fastholdt bæredygtighed som en kraft i århundreder og denne skal sikre fiskere og fangere deres erhverv og indtægtsgrundlag. For denne betyder ikke at vi skal ofre folks levebrød for at kunne begrænse fangsten.

Jeg skal understrege, at vi fra Inuit Ataqatigiit finder det interessant at skulle undersøge fangstkulturen i Avanersuaq, hvor man driver fangst efter vores traditionelle kultur og værdier på en skånsom og bæredygtig grundlag. Hvis vi skal bevare vores værdier og bevare vore ressourcer, er det nødvendigt at disse kan danne grundlag for økonomi samt at disse kan bære beskatning af ressourcer. Sagt med andre ord, hvordan kan vi løfte forholdene så de passer ind til skånsom beskatning af de levende ressourcer? Hvis vi skal bevare vores værdier og fortsætte beskatningen af vores ressourcer, er det nødvendigt med at det bør kunne betale sig at udøve erhvervet. Sagt med andre ord, hvordan kan vi øge kvoterne uden at bringe bestandene i fare? Hvordan kan vi finde en ordening der især lever op til de rettigheder som fangerne i Avanersuaq og i resten af landet har og som kan sikre beskatning og fastholde bæredygtig fangst?

Inuit Ataqatigiit forsvarer fangere, og vi ønsker at bane vej for en udvikling af erhvervet. Fordi vi hos Inuit Ataqatigiit ønsker at der også skal være fangst dyr fremadrettet, og fordi der skal være nogen der holder fast i bæredygtig fangst og sprede dette budskab. Men det betyder ikke at alt fangst skal indstilles. Men de overfladiske debatter der indtil nu er sket, er ved at få uheldige konsekvenser også i sådan grad, at det gode ord bæredygtig udnyttelse nu efterhånden forstås som modvilje til at der sker fangst og fiskeri, selv om meningen med ordet er, at man har et mål som betyder at fangernes og fiskernes erhverv skal bevares.

Vi skal som samfund værne om bæredygtighed. Hvis vi skal sikre at have ressourcer som også er en del af vores kulturarv. Bæredygtighed er sund beskatning af de levende ressourcer, en retfærdig måde at fastholde vores fangst dyr og fangererhvervet som vi skal værne om. Jeg vil

som ordfører for Inuit Ataqatigiit ikke ofre vores nationale særkende og vores nationale arv – nemlig respekt for vores fangst dyr i et forsøg på at bevare vælgere. Bæredygtig brug som jeg har arvet fra mine forfædre og som mine forfædre altid har holdet fast i, skal spredes ud til så mange borgere som muligt. Lad os sprede den ud så den atter bliver til en holdning. Vi har en pligt til at bringe vores arv fra vore forfædre til vores efterkommere.

Efter at have udtrykt vores holdning til bæredygtighed, mener vi fra Inuit Ataqatigiit at det indtil nu kun er tilfældigheder der har gjort, at isbjørnene stadigvæk ikke har skadet mennesker og især børn i vores mange byer og bygder. Vi er klar over, at bekendtgørelsen om isbjørne som er udarbejdet og vedtaget af Naalakkersuisut, bør gentænkes. Vi mener at de to forslag som vi her debatterer og de mål som de to forslagstillere har, kan medtages i forbindelse med genvurdering af forskellige bestemmelser.

I løbet af de senere år er det kun tilfældigheder der har gjort, at de isbjørne som kommer ind i beboede områder, ikke har skadet mennesker. Isbjørnene sætter menneskeliv i fare i blandt andet Kangaatsiaq, Tasiilaq, Upernavik, Ittoqqortoormiit samt andre steder. Ifølge bekendtgørelsen skal man skræmme isbjørne væk, ved at klappe grydelåg samt andre. Bekendtgørelsen skaber tvivl om hvilke forholdsregler man skal gøre ved pludselige hændelser og vi mener at man bør rette op på det.

Eksempelvis kan man nu hvert år støde på isbjørne i fåreholderstederne i Sydgrønland. Man har pligt til at skræmme en indtrængende isbjørn væk fra fåreholderstedet. Det medfører, at isbjørnen bare fortsætter til det næste fåreholdersted. En sådan skade på et erhverv som kan have alvorlige konsekvenser, ønsker Inuit Ataqatigiit at opfordre Naalakkersuisut straks ændrer på gennem bekendtgørelsen. Man skal gøre handlemuligheder ved akut fare i forbindelse med isbjørnes indtrængning til beboede områder mere smidige. Inuit Ataqatigiit mener at man ved at sætte mennesket og sikkerheden i centrum skal gøre bekendtgørelsen mere klar.

Inuit Ataqatigiit har en vilje til at være med til at undersøge fangst og særlige kvoter i bestemte regioner af landet. Vi har til enhver tid vilje til at finde nye veje for bæredygtige kvoter som alle kan støtte. Vil støtter det andet forslag om at jagt af bestemte jagt dyr holdes i ro i bestemte perioder, ligesom vi indstiller at forslagene behandles Inatsisartuts Fiskeri og Fangst udvalg.